

Във вълшебното пространство, из което Халона бе повела Трой, Селесте, Аврил, Георги, Матео и Амбър, мина още... време.

А в това време индианката най-накрая дари останалите герои с някои допълнителни необходими разяснения.

- Какво точно представлява мястото, на което отиваме? – бе очакваният първи въпрос, който се бе настанил в умовете на шестимата Годхънт, в случая зададен от единия от техните родоначалници – Аврил.

- Не бих могла да ви го опиша току-така – отговори Халона, а на лицето ѝ се появи блага усмивка. – Защото то е също толкова прекрасно, колкото и идеите на онези далечни прародители на мен, а може би и на някои от вас, които първи са изучавали това пространство. Радостта за тях трябва да е била незаменима, когато са открили точно онази точка от тази местност, в която е концентрирана най-могъщата енергия тук- енергия, която те са били способни да използват за доброто на народите си... - усмивката на индианката внезапно се стопи и тя въздъхна. Поклати глава и прошепна:– Но, уви, както винаги рано или късно се появява някой, който да използва дори и най-невинните нюанси на доброто за... зло. Не бих могла да кажа, че баща ми е бил първият, който е сторил нещо такова със силата на това пространство. Но със сигурност е един от най-значимите. Защото той не само използва могъществото на това място, за да го съчетае със своето собствено могъщество и така да навлезе в пластове на времето, за да посее семената на своите мрачни идеи. Той *обгърна* това място. Така, че никой друг освен него и онези, притежаващи неговата кръв или пък поканените от тях... да не може да стъпи тук...

- Тоест ти си ни поканила, за да можем да пристъпим и ние тук? – попита Амбър.- Като в поверието с вампирите, които трябва да бъдат поканени в някой дом, за да прекратят прага му?

- Точно така. Но с разменени роли. Вампирите обикновено се свързват със зли деяния и безпощадно кръвопийство – макар и в изминалите векове да се появиха и някои големи изключения. А вие... вие сте символът на надеждата. Също каквито бяха и Джейкъб и Вивика, които първи допуснах до тук.

- Ти вече спомена, че мама и татко са били по-запознати с плана на Клод и предварително са били подготвени за онова, което вероятно ще се случи? – попита Трой. – Че са имали време да предприемат нещо, с което да му попречат?

- Да. Но, уви, просто така да попречим на баща ми е невъзможно. Не и всички от нас, взети заедно. Защото пътят до сърцевината на онази точка, за която ви споменах, е открит само за... двама.

- Само двама? Но как тогава всички ние ще влезем щом Вивика и Джейкъб вече са там?

- Не. Те не са там – в сърцевината, където е Клод. Заклучени са в една от неговите тъмници в покрайнините, които той създаде с цел да държи там всички потенциални свои противници, които са достигнали до въпросната точка. Или тези, които сам е заключил там, за да може да извлича нужното от тях. Като Джейкъб и Вивика.

- Да... 'извлича нужното'? – Хладен полъх премина през тялото и душата на Трой. – Звучи като нещо дори по-сериозно от онова, което си представям като стане

въпрос за плана му да използва енергията на някои като мен и Селесте, баба Аврил и дядо Георги, и мама и татко.

- За жалост е такава – въздъхна Халона и сведе леко глава, поклащайки я. – Във финалната фаза на плана на Клод бе необходимо двойката влюбени да присъства *тук* и да даде много повече от своята енергия. Но Джейкб и Вивика са силни. Те все още са живи, макар и доста изтощени. И знам, че ние ще стигнем до тях навреме. Всъщност... вече стигнахме.

Индианката забави крачката си и премина през следващите няколко метра по-бавно и трепетно, сякаш стъпваше по нещо чупливо. Останалите шестима последваха нейния маниер, а колкото повече се доближаваха до *мястото*, толкова повече възнението им нарастваше. Още отдалеч можеше да се види, че се доближаваха до ръба на нещо като котловина, но чак щом стигнаха там и се загледаха в сърцевината ѝ, всички освен Халона ахнаха.

Да, беше котловина. Но не каква да е. А такава, визуално създаваща усещането да е изградена от нещо... меко и сладко. Сякаш идеалната сладострастна комбинация от захарен памук и маршмелоу, тя взимаше своя връх в същинската сърцевина на окръга, където облаците от нещо на вид шарено и пухкаво се преливаха един в друг в удивителна картина.

Но Халона побърза да поясни:

- Нека външният вид на този портал не ви заблуждава. Както казах, някога той може и да е бил символът на правдата и хармонията. Но вече не – и ще го разберете още щом навлезем по-навътре в недрата му. Готови ли сте?

Изглеждаше от значителна важност за нея да е уверена, че нейните спътници знаеха къде отиват и какво ги очаква – но не по онзи начин, в който буквално *да знаят*, а по онзи, в който да са готови на всичко в името на своята мисия.

Те се спогледаха един друг и, въпреки трепетите на тревога заради неясното, съмнение нямаше – бяха готови.

Затова и последваха Халона надолу по действително доста меката повърхност на котловината, а не след дълго навлязоха с индианката и в същинската сърцевина – отначало мека, шарена и приветлива, но в следствие... тъмна и негостоприемна.

Не се мина много време преди да се озоват из коридорите на нещо като потискаща тъмница. От всички страни имаше килии – някои отворени, други – не. Но всичките – празни.

Всичките, освен една – онази в дъното на този коридор, която изглеждаше, ако може да я наречем така, ‘най-елитна’. Освен, че беше най-широка, тя представляваше и своеобразна стая като от някой дворец. Мрачен дворец, но... дворец.

Съвсем не толкова кралски бляскави изглеждаха мъжът и жената, които се намираха в тази килия – понастоящем лежащи прегърнати на леглото в нея. До неотдавна здрави, прави и изпълнени с енергия, сега те почти не създаваха усещането да са живи. Бяха се отпуснали там, сред завивките, облечени в същите онези изискани дрехи, с които се бяха озовали тук – но значително по-слабите им фигури и тъмните кръгове под очите им правеха крещяща физическата им немощ.

- Мамо! Татко! – въпреки, че му бе трудно да ги познае в този им покъртителен вид, Трой се провикна към тях, жегнат от мисълта, че най-накрая ги бе открил, но и потресен от това, в което ги бе превърнал безмилостния план на клод.

Те – Вивика и Джейкъб – потрепнаха радостно щом чуха гласа му. Надигнаха се бавно, а всяко едно тяхно движение подсказваше допълнително колко немощни бяха.

- Трой... миличкият ми! – постара се все пак да изрече с що-годе висок тон жената, при което тя и съпругът ѝ бавно пристъпиха към решетката на килията си, към която вече бяха застанали синът им и останалите. Притисна се към нея и трепетно докосна пръстите на Трой, а после погледна с благ поглед и към неговата жена: - Селесте, мила...

- Мамо... татко... - Джейкъб, докато се радваше на синът им и съпругата му, извърна поглед и към другите, за да се обърне към двамата от тях по същият начин като сина си към самия него и Вивика. – Амбър... Матео... Всички вие вече сте тук! Както го планувахме!

Разбира се, и той, и жена му нямаше как в този момент да не изгледат с признателност и Халона, която наблюдаваше тази силна семейна сцена от страни, усмихната.

- Съкровище... изглеждаш много отпаднал... И двамата изглеждате отпаднали! – възкликна със загриженост Аврил, пресягайки се от другата страна на решетката, за да помилва по бузата своят син.

- Само външно – каза Джейкъб и ѝ се усмихна леко. – Също както бяхте вие, когато Клод ви беше затворил сред безмилостните студове на онзи далечен край на света... Но онзи, вътрешният плам... той не е спирал да гори у нас, също както не спря да гори и у вас наред леда.

- Ах, да знаете колко копнеехме да дойдем при вас и да ви помогнем! – възкликна Вивика с тон и изражение, които сякаш поднасяха извинение на нейните свекъри, а и не само на тях. – Но планът на Клод вече беше задействан, когато разбрахме за него... Нямаше как просто така да ви ‘отскубнем’ от неговите хватки без това да остави необратими последствия. Трябваше да му позволим да достигне... до финалния етап от плана си... за да сме останали така *само ние двамата* в статута на негови пленници...

- Не разбирам – поклати глава Селесте. – Щом сте знаели за всичко, което предстои и, както изглежда, явно сте ни наблюдавали и сте ни изпращали разни сигнали отстрани... защо просто не дойдохте да ни кажете какво се случва? Още когато се лутахме из загадките на онези саркофази...

- Защото, както Вивика каза, планът на Клод вече беше в сила, когато ние разбрахме за него. А да се намесим в този план можеше да доведе до ужасни последици не само за тези, които вече бяха влезли в капана му – мама и татко - а и за други – обясни Джейкъб.

- За което съм виновна... аз – прошепна отстрани Халона, която с натежал от гузни чувства поглед пристъпи към осмината Годхънт. – Твърде късно разбрах, че за плана на баща ми се изискват такива неща като отвлечане на хора и изцеждане на жизнената им сила. Когато чрез силата на кръвната ни връзка той се свърза с мен по магически начин от разстояние докато сам още беше в плен на ледения си затвор, аз бях склонна да му повярвам на всичко. Твърде дълго бях копняла да се срещна със своя баща и да разбера повече за него и защо навремето ни е оставил... че с цялата си глупост се вързах на обещанията му да ми даде всички отговори ако му помогна да излезе обратно в света на свободните хора. Така открих това пространство, в което сме сега. Пространство, което както може да дава сили на хората, така и може да ги отнема. Помогнах на Клод да стори второто, макар и все още от разстояние – той вече знаеше, че ако някак привлече герои с неукротим устрем в своят затвор, ще може да извлече от тяхната енергия, за да пропука оковите си и да излезе от него. Получи му се, когато привлече вас, Аврил и Георги – за което аз, без дори да предполагам, че това ще превърне и вас в затворници, спомогнах като със силата на вярващия в доброто свой дух ви заблудих да влезете в езерото, мислейки си, че това е редното. Тази заблуда не се усещаше като такава нито от мен, нито от вас – защото тогава все още не знаех какво всъщност крои баща ми... - Тук индианката преглътна тежко и после прошепна: - Но скоро разбрах. Веднъж щом вие станяхте негови пленници, но това някак не се оказа достатъчно за неговото измъкване, той полудя. Реши, че трябва да въвлече и други в плана си, за да бъде така енергията, предадена му неволно от семейство Годхънт – още по-голяма. – Погледна към Трой и Селесте. А тези други бяхте вие. И не само вие, всъщност... Защото за заветната цел на моя баща дори и най-дребната интрига, с която това пространство тук можеше да обвърже душата му, беше от полза. А той самия, макар и още да не беше свободен, вече разполагаше с доста повече мощ в света извън своя затвор – въвлечането на вас, Георги и Аврил, в същия този затвор, бе отворил наполовина пътя му натам. Така той измисли и онзи план, чрез който да използва ежедневните интриги в животите човешки, за да му предават още и още енергия... като ключовото място, от което той все още черпеше мощта си за всички тези неща, бе това място тук...

- Значи... затова е сторил и онези необясними на пръв поглед неща в West Port Hall... - прошепна Матео, припомняйки си с хладен полъх кошмарът от невидимите си дни и плена си сред в ограденията на въпросната сграда.

- Да – кимна Халона. – Веднъж отключил възможността поне частично душата му да излиза извън затвора си, Клод мигом се впусна в някои дела, които сякаш предварително бе обмислял и подготвял. Още по същото време, въпреки яда си задето не се бе освободил напълно, той се отнесе, с помощта на връзката си с това пространство тук, разбира се, в голямата зала на Уест Порт, за да отключи онази

тайнствена мистичност, датираща в земите под нея още от древни времена. Това бе коварна сила, с която той явно се бе запознал още преди да го затворят, тъй като тя бе тясно свързана и с изначалната идея в живота му – да използва интригите... манипулациите... за своите си цели. Да се възползва от онези неминуеми мигове, в които хората, с лесно податливите си човешки души, си позволяваха да прекратят законите на правдата, за да получат своето. А това... това по един или друг начин винаги е създавало смущения в естествения баланс на световите. Смущения в... системата, в която е подредено всичко в тях. Което, както носеше страдания на някои, така и зареждаше други с енергията на живота им.

- Докато някои страдаха за изчезването на близките си в West Port Hall... друг се е хранил с тази негативна енергия, породена от нечий други предходни интриги на същото място... - прошепна Амбър, която се спогледа със съпруга си със същите потискащи спомени, макар и от друга страна на случая. – Щях да кажа, че тази мощ на онова място е удивителна ако не беше използвана за нещо толкова ужасяващо...

- И всъщност, не само тази сила беше компонент от допълнителните планове на баща ми, встрани от основния с вас, семейство Годхънт – продължи Халона. – В дните след частичното си освобождаване, той започна да сее хаос и по други места, по други начини... и то не само в настоящето... Със почти същия успех, с който бе отключил двата сходни объркващи процеса в залата, той подпомогна и някои други такива – като онзи с опита за въстание на роботите, за който вашите приятели Тифани Кенеди и Питър Кингсли ви бяха говорили... или като онзи, другия случай за странните появи на нетипични за познатите на нас извънземни цивилизации престъпления из различни щати на САЩ, с който се беше заела другата ви приятелка Илейн Клейтън...

- Илейн е разследвала такъв случай? – почуди се Амбър. – Но тя не е казвала нищо в социалните си мрежи, нито пък ни е споменавала за това...

- Да, не е... но в своето собствено разследване, което тя бе предприела по случая с изчезванията в West Port Hall, след като вие я запознахте с него, тя неволно достигна до някакъв прогрес, правейки връзка между този случай и онзи, другия, за който току-що ви споменах. Тя и до днес не е наясно, че случаите са свързани от деянията на баща ми, вероятно затова не е казвала нищо на никого – не и докато не разбере повече. Но както и да е. Илейн, Питър и Тифани са само няколко от завлечените в плана на Клод произволни хора. Сред неговите неволни жертви имаше и такива, които вие не познавате, но от чиито казуси, обвързани в сърцевината си от някакви интриги или подмолни деяния, той черпеше още и още сила. Паралелно с което, разбира се, не оставяше и привличането на основния си източник на енергия, който напълно да го освободи от оковите му...

- Аз и Селесте – каза тихо Трой, споглеждайки жена си, а после и родителите си.- За което... вие сте спомогнали...

- Съжаляваме, миличък... - прошепна Вивика и го помилва. – Но Клод така или иначе си беше нацелил вас и по един или друг начин щеше да изпълни целите си. А ние, както ти казахме, не можехме да секнем плана му докато Георги и Аврил вече са в клопката му. Трябваше да почакаме докато той е приключил с вас четиримата и е стигнал... до нас...

- Веднъж щом Халона, осъзнала колко безскрупулен се оказваше баща ѝ и разкъсвана от вина задето му бе помогнала, се свърза с нас... - Джейкб продължи разказа и погледна към индианката. - ... ние знаехме, че трябва да се съгласим с

нейният собствен зародил се план против него... Трябваше да сторим така, че вторият етап – въвлечането на вас двамата в Антарктида – да премине успешно, за да може да се стигне до финалния – основния, онзи, с който той очакваше не само да се освободи, а и да придобие най-върховната си мощ някога. Затова дадохме всичко от себе си, за да бъде заблудата му към вас успешна – затова дори използвахме силата на това място тук, за да изпращаме и някои необходими знаци дори още по-назад във времето... През цялото време не спирахме да вярваме, че и вие, също като мама и татко, ще сте достатъчно силни, за да удържите на пагубното му влияние и да успее да оцелеете... както и стана, за радост. А през цялото време също така успяхме да го заблудим, че дъщеря му е тази, която му помага – същата тя, която междувременно се постара и именно *ние* да сме последният му избор.

- Но... аз все още не разбирам... - поклати глава Трой, загледан в родителите си. – Дори и този тъй оплетен план да се е развил, както изглежда, успешно... как това ни помага за победата над Клод? Дори и ние четиримата със Селесте и баба и дядо вече да сме свободни... вие двамата все още не сте... Ако дръзнем да възспрем вече засилилите се негови кроежи... това няма ли да се отрази пагубно на вас по същия начин, по който можеше да се отрази и на вас?

Отговорът на родителите му беше в изразенията им. Трой веднага ги улови в онази жертвоготовност и тъга, която те излъчваха докато го съзерцаваха...

- Не... не! – извика тогава най-младият наследник Годхънт от присъстващите. – Няма да ви позволя да се жертвате ако това е бил планът ви от самото начало!

- Саможертвата ни ще е напълно оправдана ако това... спаси вас и останалите...- изрече чувствено Вивика и стисна ръцете на сина си при решетката. В очите ѝ бликнаха сълзи. – Вие сте по-важни за нас от всичко останало... И ако се налага да дадем живота си, за да секнем навреме плана на Клод... това ще е правилният път напред.

- Но, моля те, не си мисли, че *точно това* искаме – побърза да добави Джейкб. – Ако още сега ни помогнете да разрушим сърцевината на това паралелно пространство, ние ще загинем, а вероятно и Клод ... но, както казахме, това може да доведе до необратими последици за много други хора. Откъсването на този свят от *съществуващото* може да доведе до серия бедствия и катаклизми – и то не само в нашия свят. Затова е най-добре да спрем Клод *без да жертваме никого*.

- Но... това въобще опция ли е? – недоумяваше Трой. – Та Клод е на крачка от реализацията на плана си. Ако го оставим да го довърши рискуваме...

- Не, въпросът не е да го оставяме да довърши плана си – побърза да го прекъсне Вивика, за да уточни някои детайли от значителна важност. – А да спрем плана му... по по-умен начин. Чрез... това, на което вие сте способни, мили мои...

Загледа се чувствено както в сина си, така и в съпругата му. Те самите не спираха да недоумяват, но се спогледаха.

- Ние двамата... Ние можем да възспрем Клод без да унищожаваме това място и да жертваме нечий живот? – попита Селесте.

- Да – кимна Вивика. – Което е един особен компонент от нашия собствен план с Джейкб и Халона, с който се бяхме заели паралелно с другите неща. И за който се наложи тримата да се задълбочим дори още повече в пластовете на времето... за да навлезем и из дебрите на вашите съзнания... и така да ви направим *подходящи*...

Нито Трой, нито Селесте, нито някой от другите четирима Годхънт не разбраха за какво става дума. Затова точно тогава Халона се намеси, обръщайки се към първите двама от тях:

- Но за да разберете смисъла на тези думи се налага да предприемете... последните крачки към същинския център на мястото, на което сме в момента. Трябва да побързаме, тъй като Клод, който заради някоя и друга моя хитрина напоследък се намира в дори още по-задълбочен транс от онзи, който плануваше докато изцежда силите на Джейкъб и Вивика, е на път скоро да отвори очи. Тогава той ще разбере, че съм го предала и вече нищо няма да може да го спре, защото реално и това ще се окаже интрига, която е подкрепила неговата сила. Успеете ли обаче да стигнете до *там* преди неговото събуждане... ние ще победим!

- Но къде е това там? – попита Трой.

- Само вие го виждате... - прошепна Вивика, отново докосна ръцете му и ги стисна силно. И тя, и Джейкъб се загледаха в него и съпругата му с много обич и надежда. – Също както и преди... просто трябва да продължите... напред и нагоре...

Някак си тези нейни думи и погледите на нея и на мъжа ѝ се оказа достатъчни. Още щом станаха свидетели на тях, Трой и Селесте се спогледаха и тогава... изведнъж се почувстваха способни да съзрат отвъд границите на това, което си мислеха че виждаха. Там, зад килията на Джейкъб и Вивика... пътят продължаваше. А те просто трябваше да я заобиколят и да... продължат.

Не казаха нищо повече, а само се отдадоха на влечението. На онзи повик, който ги водеше към финалния етап от мисията им. И този път те поне със сигурност знаеха, че той не ги лъжеше – той бе създаден от обичта на техните близки.

За последно се спогледаха с много чувство с всички – както онези зад решетката, така и онези от другата ѝ страна. После се хванаха за ръце и тръгнаха настрана. Останалите спряха да ги виждат, когато завиха зад ъгъла, но Селесте и Трой се виждаха един друг – и това им бе достатъчно.

Така стигнаха от другата страна. А там имаше пътека – не много дълга, но стръмна. Отвеждаща нейде там, високо, до... кратера на вулкан.

По същото това време Коледа вече бе дошла в Уест Порт.

На площада в големия централен парк и тази година се бяха насъбрали множество хора за традиционното тържество послучай големия празник. Освен голяма сцена, на която различни изпълнители излизаха да пеят, навсякъде имаше и бляскава сияеща украса, която създаваше усещането за някое същинска снежна приказка. Не не последно място душевната празнична атмосфера се подчертаваше и от десетките малки къщички от тазгодишния коледен базар.

Именно от един от тези къщички нашата добра позната Рут тъкмо си бе купила чашка с вкусно греяно вино. Облечена добре като за студеното настоящо време, жената се разхождаше и се наслаждаваше на атмосферата по същият начин, по който ѝ се бе наслаждавала и в детските си години – с усмивка и позитивни емоции.

Уви, дори и в такива моменти бе нужно пред нея да се появи една Савана Гордън, която да измени настроението ѝ в съвсем друга насока.

Тийнейджърката така и не видя бабата на приятеля си, но пък самата Рут видя нея. Също както забеляза, че Савана сякаш търсеше нещо – и на по-възрастната жена ѝ бе ясно, че тя по-скоро търсеше *някой*.

Решена да не позволи на това нахално момиче да се доближава до внука ѝ, Рут изпи последната глътка от виното си, после захвърли чашката в едното от кошчетата и тръгна по посока на тийнейджърката. Все още ѝ бе донякъде неприятно, че се чувстваше провокирана да се държи по такъв начин с дъщерята на своите стари приятели, но не виждаше друг изход – семейството беше най-важното за Рут и тя беше готова на всичко, за да го защити.

Голяма изненада дамата получи, когато ненадейно Савана се заговори с друг свой съученик, а Рут се почувства принудена да се прикрие встрани на едната къщичка за да подслуша разговора им.

- Какво толкова дири най-популярната ни мажоретка на това коледно парти? – попита ухилен младежът, който бе не кой да е, а нахаканият Лойд Терънс.

Савана го изгледа накриво.

- Моля те, Лойд, не ми е до излишни приказки. Търся Брейди.

- Брейди? – изсмя се тийнейджърът. – Че какво общо можеш да имаш ти с... -
Нещо в проблясъците на погледа ѝ му даде отговора още преди да е задал въпроса си. – Айде стига бе! Онзи задръстен хлапак ти е грабнал вниманието! Падаш си по него ли?

Момичето се спря на едно място и се почуди дали да отговори. Накрая поклати глава и каза:

- Това... не е твоя работа!

- Защо пък да не е? Нали не забравяш, че заради този тъпак и онази негова смахната баба претърпях две от най-големите си наказания някога. Интересува ме ако готино момиче като теб е пропаднало толкова, че да преследва смотаняк като него. Хайде, Савана, моля те... кажи ми, че си въобразявам. Не може ти, която си символа на яките мацки в училище, да харесваш... Брейди Ейбрамс!

Думите му сякаш успяха да накарат Савана да се замисли. Тя помълча известно време, в което сбърченото ѝ чело и присвитите ѝ нервно очи подсказваха колко разкъсвана бе тя. Накрая тези нейни стаявани чувства, очаквано, я накараха да не издържи.

- Добре, признавам! – извика тя на Лойд. – Доволен ли си? Заклевам се, че и аз самата не знам как стана, но... стана. Започнах да си падам по Брейди и дори да върша луди неща в името на това да сме заедно!

- Хм... луди неща? Започва да става интересно!

Момичето пристъпи по-близо до него. Със снижен тон каза:

- Ще ти разкрия за какво говоря, защото вече не издържам да го крия, но не искам да обелваш и дума преди никого. Иначе... и аз мога да си отворя нещата за разни неща, които знам за теб.

Лойд, който не знаеше дали този нейн намек му хареса или го подразни, присви очи. Кимна и направи с ръка знака за 'цип на устата', изричайки:

- Казвай. Ще си мълча.

Савана си пое дъх.

- Наистина не знам какво се случи с мен... Не знам как да си го обясня, но... полудях по Брейди... Искам го наистина много, Лойд! Болезнено много. Копнежът ми по него е толкова силен, че ме накара... да извърша нещо нередно... - пред изпълнения

с интерес поглед на, несъмнено, младежът, любител на нередните неща, Савана най-накрая си позволи да си признае: - Случи се в денят на вторите изчезвания в West Port Hall. Забелязах близост между Брейди и Хейдън, която тъкмо беше дошла в училището, но по погледите на доста от момчетата – включително и твоят – се забелязва колко бързо тя бе успяла да грабне интереса ви. С Брейди обаче сякаш беше... различно. Сякаш имаше потенциал тя да се настави в сърцето му по-сериозно от другите... по-сериозно и от мен, по която си му личеше, че той си пада от край време. Не знам какво ми стана. Може би беше ревност, но... реших да взема нещата в свои ръце. Отидох при Хейдън и й наговорих едни неща за Брейди... които не бяха верни. Няма да навлизам в подробности, но в общи линии я излъгах, че той има сериозни психични отклонения и е опасен. Затова тя го избягва напоследък.

- Уау... ти да видиш! – възкликна Лойд, широко ухилен. – Дори когато се излага и си пада по задръстения, Савана Гордън не спира да изненадва с неудържимост! Бих казал, че си скрита лимонка ако не беше една съвсем открита лимонка.

- Но никой не бива да разбира за това! – отвърна твърдо момичето и дори извади пръста си пред лицето на младежът. – Иначе... лошо ти се пише...

- Добре, де, добре... Спокойно! – размахна с ръце Лойд. – Но ако искаш съвет от мен – зарежи го този тип. Той не си струва.

- Не ти искам съвета – отвърна троснато Савана. – Всъщност тъкмо сега търся Брейди, за да му прекратя този период на дистанция, който настана между нас след изчезването на Джени и после продължи покрай изчезванията и на други негови близки. Той трябва да знае, че аз съм до него, а не съм просто някоя жена, която иска да го целува и да го придърпа в леглото си. Е, все пак, за да се подсигурия, че този път няма да ме отблъсне... съм замислила още нещо... - Забелязвайки доволната усмивка, която се появи на демонично чаровния поглед на Лойд, младата дама обясни: - Ще го заведа под някой от многото имели наоколо и... ще инсценирам някой от онези романтични моменти като от коледните филми. Брейди няма да успее да удържи чувствата си към мен и ще се целунем... и така ще започне следващия етап от връзката ни...

Сияйната прехласнатост в изражението ѝ докато споделяше с Лойд новия си план все още го изумяваше и го караше да се запитва дали това бе същата онази Савана Гордън, която познаваше. Самоуверената училищна красавица, която можеше да има всяко момче... сега бе хлътнала до уши точно по Брейди Ейбрамс. И кроеше планове да го спечели.

Изненадваща промяна като за възприятията на Лойд, но не съвсем изненадващо поведение като за тези на прикритата отстрани Рут, която току-що бе получила необходимото допълнително потвърждение, че това момиче можеше да бъде само и единствено беля за внука ѝ. А след подобно потвърждение една загрижена баба като нея не чувстваше да има друг избор пред това възможно най-бързо да издири първа своя наследник... и да му сподели онова, което той трябваше да знае.

През това време самият Брейди действително се намираще някъде из множеството присъстващи на празненството наоколо. Не би трябвало да е изненада, че дори в този светъл ден той не беше в най-доброто си настроение въпреки че рано сутринта баща му го беше зарадвал с един от възможно най-страхотните коледни подаръци – колекционерски пакет с настолна версия и какви ли не фигурки и бонуси на една от най-любимите му компютърни игри - “Jade Level 1728”. За жалост скоро

след вълната на екстаз от новото си притежание младежът неминуемо се бе върнал към потиснатото си състояние напоследък. Състоянието на тийнеджър, който веднъж се бе доказвал като способен да разреши неясен и объркан случай като онзи от West Port Hall- и затова сега отговорността по разрешаването на новите мистериозни изчезвания в семейството му беше не по-малко засилена.

По този въпрос Брейди може би щеше да мисли още по-късно през същия ден, но към настоящия момент нещо друго изведнъж грабна вниманието му... отново.

А какво ли друго можеше да е това нещо освен... Хейдън? Тя, която бе дошла на празненството тук въпреки че в последно време вероятно свързваше този парк с някои други не много приятни усещания. А Брейди, щом я видя и щом си припомни сцената между нея и чичо ѝ, на която бе станал свидетел, искрено пожела да можеше сега да е до нея, да я прегърне и да ѝ даде от своята подкрепа и от топлотата си – физическа и душевна.

Хейдън го видя в далечината – тих, самотен, пъхнал ръцете си в джобовете на якето си и гледащ към нея. В погледът ѝ се появи проблесък, който не можеше да бъде сбъркан – това бе проблесъкът на *желанието*. Възпрепятствано отново от неясен, поне за Броуди, фактор, който я подтикна бързо след това да извърне погледа си в друга посока и да тръгне нанякъде.

Младежът въздъхна. Замисли се дали не бе дошло времето и той самият да се откаже от своите собствени копнежи. Тя самата очевидно не искаше да има нищо общо с него...

Брейди не подозираше каква вълна от съвсем противоположни чувства предстоеше да премине през него и душата му само след секунди, когато измежду хората наоколо път си проправи баба му, Рут, забързана и търсеца с поглед именно него. Щом я видя младежът ѝ се усмихна леко, но веднага се смути като видя сериозното изражение на лицето ѝ.

Неговото изражение също стана сериозно – сериозно и крайно шокирано – когато в следващите минути тя му разкри някои... истини.

Междувременно, отстрани, тъкмо когато Хедър се разхождаше измежду множеството хора, тя бе забелязана от погледът на друг свой съученик, който не беше безразличен към нея – Кейлъб. Той се намираше облегнал се при единият щанд, на който се продаваше топло мляко с какао и отпиваше последните глътки от чашката си, а компания му правеше добрият му стар приятел Ферди.

Забелязвайки колко прехласнат бе приятеля му, младият принц се усмихна.

- Не мислиш ли, че Коледа е идеалният момент да ѝ признаеш чувствата си?

Кейлъб се сепна. Загледа се в приятеля си и поклати глава.

- Не знам... Чувствата ми още са... доста объркани. Бурна година беше за тях.

Ферди въздъхна и сложи ръка на рамото му.

- Разбирам. Но може би е време да ги изясниш. Дали ще прекараш остатъка от живота си в трепети по Кая... или ще се отдадеш на жаждата по нови изживявания.

- Аз... не съм сигурен... - отвърна Кейлъб, продължавайки да гледа колебливо към Хедър.

Продължи така още няколко секунди, после изпи последната глътка от картонената си чашка, хвърли я настрани и си пое въздух. Не подсказа на Ферди какви са намеренията му, само му метна още един признателен, приятелски поглед и тръгна по посока на момичето.

Тъкмо тогава, недалеч оттук, Брейди, който пристъпваше намръщен сред всичките присъстващи, ненадейно забеляза друго едно момиче, което търсеше. Тя също търсеше него, затова когато погледите им съчетаха, се усмихна.

- Ето те! – възкликна тя с широка усмивка и пъргаво пристъпи към него, но ведрото изражение на лицето ѝ бързо се стопи, когато забеляза неговото разярено такова. – Брейди... станало ли е нещо?

- Не знам, Савана... Ти ми кажи! – позволи си да изрече с повишен тон той.

- Какво... какво да ти кажа? – тийнейджърката замръзна на мястото си, и то не само заради студа.

- Ами например това... до какви мерки би стигнала, за да получиш това, което искаш! – отвърна той, което даде на Савана... отговорът.

Тя се вцепени дори още повече. Не можеше да повярва, че това се случваше. И не можеше да си обясни как бе възможно това да се случва – Хедър не искаше да обелва и дума пред момчето, а единственият друг човек, на когото тя, Савана, бе споделила тайната си беше Лойд, с когото бяха разговаряли до преди по-малко от минута. Нямаше как той да е казал на Брейди.

Но Брейди *знаеше*.

- Аз... аз... не разбирам... - в тревогата си Савана се опита още веднъж да се направи на объркана, но след следващите думи на момчето и това нямаше как да продължи:

- Много добре разбираш! Защото *ти* си го сторила! *Ти* си изговорила всички онези глупости на Хедър! А след това с цялата си наглост дойде... и ме целуна!

Савана замълча. Приведе виновно глава, а дишането ѝ се учести.

- И дори не можеш да ме погледнеш в очите и да си го признаеш... - прошепна с горчивина Брейди, без да откъсва поглед от нея. – Не знам как е било възможно толкова време да съм бил заблуден по отношение на теб... Как може толкова време да съм бленувал... за едно момиче, което е способно на такива мърсотии, за да получи своето...

- Брейди, аз... - опита се да изрече нещо тя, но младежът не ѝ даде този шанс:

- Всъщност... спри. Замълчи. Не е необходимо да казваш каквото и да било. Това беше, Савана. Приключихме.

- Брейди, моля те, дай ми шанс поне да ти обясня! – тийнейджърката се опита да го спре, когато той тръгна нанякъде, но младежът грубо се откъсна от нея, изглежда я гневно за един последен път и се загуби сред многото хора наоколо.

Савана остана там, сама и унила. Разкъсвана от вина, но и от ярост задето мечтаната ѝ идилия с това момче се бе продънила още преди изобщо да е отишла нанякъде.

Още дълго време Савана Гордън щеше да се пита как бе възможно да се стигне дотук – тя да е онази, отхвърлената от не-популярното момче, по което беше луда... Дълго щеше да се пита... но кога ли щеше да намери отговорите?

Брейди, от своя страна, вече не беше нужно да се запитва сам себе си каквото и да било – не и по отношение на чувствата си в личен план. Защото след разкритието за Савана той вече знаеше какво иска – и надали някога е бил толкова уверен в нещо. Проправяйки забързано път сред хората, той търсеше... един конкретен човек. Една конкретна млада дама, с която бе нужно да разговаря. А по пътя си завари толкова много други весели мъже и жени. Някои – негови най-близки роднини, които през

изминалата година бяха загубили щастието, но отново си бяха позволили да го намерят, с друг човек. Други – негови приятели, за които напоследък трепетите на любовта назряваха за първи път...

И ето, че изведнъж пред него се появи и *тя*. Момичето, което хронологично не бе първата избраница в живота му, но бе онази, с която той искаше до продължи *оттук насетне*.

Брейди се приближи забързано към Хедър, а щом тя го видя погледът ѝ отново проблесна – едновременно с копнеж и с тъга. И този път тя се опита да избяга, но той навреме успя да я спре, хващайки я за ръка. Прошепна:

- Недей... не си отивай... Не и този път...

- Брейди... моля те... аз... - отвърна тя, разкъсвана от чувствата си.

- Ти искаш да си тук, при мен... - увери я той, притискайки я пламенно към себе си. – Но те възспира една... лъжа.

Хедър примига в недоумение.

- Онези глупости, които ти е казала Савана... - изрече младежът. – Те нямат нищо общо с реалността. Аз не съм с психични отклонения, Хедър. Не съм нестабилният тип, който би могъл да ти навреди. Аз съм просто един училищен задръстеняк-геймър... който е луд по теб!

Красавицата отвори широко уста и очи. Не беше нужно той да я убеждава повече, за да му повярва – погледът му сам по себе си говореше достатъчно.

И все пак... в нейния поглед още се забелязваха резерви.

- О, Брейди... аз... се радвам да чуя това... и до скоро то може би щеше да е достатъчно, но... не и сега... - прошепна тя и се отдръпна леко от него. – Защото ти може и да не си нестабилен човек, способен да ми навреди... но... но напоследък все повече се замислям дали аз не съм такъв...

Тежестта в душата ѝ си пролича във всеки един трепет от последните думи. Но Хедър не можеше и да подозира каква ще е реакцията на Брейди, който само я притисна още по-плътнo към себе си, обозря я с прехласнат поглед и я помилва по лицето, изричайки:

- Ще бъда до теб. Каквото и да предстои. Защото... защото това, което изпитвам към теб, Хедър... е твърде силно, за да може да бъде укротено и миг повече...

Неусетно и последната опора на стената помежду им рухна напълно – в душите и на двамата им. Хедър, просълзена заради неговите топли думи, не се чувстваше способна повече да отрича. Той бе мъжът, когото тя искаше. А тя бе жената, която той искаше.

А целувката бе начинът да си го покажат. И го сториха – усмихвайки си се един на друг, Брейди и Хедър се погрижиха и малкото останала дистанция между потрепващите им от копнеж лица да бъде скъсена... а устните им да се съчетаят. В едно от най-блажените изживявания някога.

Блажено за тях, но отрезвяващо за някой други...

Застинал на мястото си, недалеч оттук, Кейлъб, който до последно бе пристъпвал колебливо насам, ги гледаше ли, гледаше... а хаотичните чувства в неговата собствена душа бушуваха ли, бушуваха.

Докато накра на лицето на младежда не се появи... усмивка.

Една съвсем искрена усмивка на мъж, който осъзнаваше колко силно всъщност бе свързан със своята първа любима – онази, останала в миналото му, но навеки способна да влияе и на настоящето, и на бъдещето му.

Нужно ли беше Кейлъб да я загърбва напълно и да продължава напред още сега? Не беше ли пламът му към него твърде неудържим, за да го погаси той току-така като си намери друга, с която да го споделя?

При всяко положение Хедър неволно бе взела решението вместо него. И това се харесваше на Кейлъб. Защото то доставяше у него усещането за облекчение. Облекчение, че навреме бе възспрян от Съдбата, за да стори нещо, което сам не бе сигурен дали искаше.

Дали в бъдещия си път Кейлъб щеше все пак да си позволи да предприеме следващата крачка с някоя друга? И той самият нямаше отговор на този въпрос сега. Но поне веднъж завинаги знаеше, че независимо какво предстоеше, някъде там, на специално място в душата му, завинаги щеше да съществува и безценния и незамеим копнеж по... нея.

Кая.

И по някаква причина това не биваше да се променя.

Защото истинската любов не биваше да бъде загърбвана напълно, дори и когато не изглеждаше да има надежда за нея. А този възглед всъщност бе нещо, над което и друг един от нашите познати присъстващи, който понастоящем гледаше с радост към щастливите Брейди и Хедър – Рут – размишляваше напоследък. А подобна сцена, в която младите, както изглежда, се допълваха един друг, нямаше как освен радост да не й донесе още трепети по отношение на това размишление.

Трепети и въздишки, с които по едно време дамата се извърна на другата страна и започна да пристъпва отнесена из всички онези хора с всичките техни съдби... Ах, колкото отдавна тя си мечтаеше сред подобна тълпа тя отново да се срещне и със... своята съдба...

Неочаквано ѝ бе доказано, че надеждите ѝ не са били напразни щом са били подплатени с... вяра.

- Рут! – познат и безумно обичан от жената глас се чу нейде иззад нея.

Тя се разтрепера. Обърна се и го видя. Добре изглеждащият зрял слаб мъж с тъмни коси и с кафяви очи, които сега я гледаха с толкова любов.

- О... Шон! – възкликна в небивалата си радост тя и двамата се приближиха забързано един към друг, след което просто се прегърнаха и целунаха.

Съдбата си знаеше работата. Особено по Коледа.

Доста по-късно същата вечер, Хедър се намираше на алеята пред къщата си, към която се прибираще.

Прехласнатото изражение не слизаше от лицето на младата дама. Да знае, че чувствата им с Брейди най-накрая са споделени и признати публично я караше да се чувства като най-щастливата жена на света. Твърде много време тя бе загубила в противопоставяне на тези чувства... И сега бе дошло времето им да разцъфтят.

За да направят коледната атмосфера още по-приказна, нежни снежинки изведнъж започнаха да се сипят навсякъде около тийнейджърката. Тя се усмихна още повече и дори вдиша от чистия, макар и студен, въздух.

Но най-неочакваното, удивително нещо се случи след още миг, когато ненадейно нейде из висините прелетя... човек. Хедър видя само силуета му – силуета на този добре сложен, героичен мъж – но и това бе напълно достатъчно за да се досети тя кой беше той.

Реалния супергерой на Уест Порт – Е-Рей Мен. Прелитащ на огромния метрополис, за да се увери, че жителите му бяха добре. А Хедър най-накрая го бе видяла, както я бяха уверявали още от първия ден в новото ѝ училище...

И тогава... я озари прозрението.

Не по темата за Е-Рей Мен – тя просто му се възхищаваше. Не по темата за Брейди – там нещата вече бяха ясни и щяха да си бъдат ясни и в бъдеще. А по темата за... нейните други търсения. За свръхестествения повик на нейното сърце...

Дали заради дълбокото удовлетворение в личен план, заради вълнението от спонтанната поява на супергероя или заради магичния дух на този специален ден, но тя сега го чувстваше по-силно от когато и да било. Своето призвание, спрямо което неотдавна си бе помислила, че се е провалила там, сред снеговете на гората в парка... но сега изведнъж я осени осезанието, че може би онази нейна първа крачка към някакво действие не е била провал. Че всички онези сцени, които бяха преминавали през съзнанието ѝ и които постепенно я бяха довели до това накрая тя да разчиства снегове в една конкретна точка от града... не бяха хаотични.

Хедър винаги си бе мечтала да стане писател. И именно с този порив на неукротимо вдъхновение сега тя забързано влезе в къщата си и се качи в стаята си, решена да се отдаде на тази своя страст. Седна на бюрото, отвори модерния си лаптоп, пое си въздух и... оттам насетне пръстите сякаш сами се движеха, веднъж щом тя бе позволила на паранормалната сила, стаявана вътре, в сърцевината на душата ѝ, да се отприщи...

Сцената, която написа, започваше с буквата, която ръцете ѝ ненадейно бяха изписали там, в снеговете на горичката.

Буквата 'К'.